

[Oluf Pedersen.]

at de to Partier har stillet Forslag om den tvungne Værnepligts Ophør.“

Og Ministeren tilføjede, da det ærede Medlem Hr. Gregersen ikke mente, at denne havde udnyttet alle Muligheder for den tvungne Værnepligts Afskaffelse — det findes paa Sp. 3881 —:

„Det, det drejer sig om her, er ikke Spørgsmaalet om at afskaffe den almindelige Værnepligt. Den Sag ligger ganske klar, dèr er de to Regeringspartier sammen med Retsforbundet enige om den almindelige Værnepligts Afskaffelse, men saadan som Forfatningen er, er det muligt for Mindretallet her i Salen at opretholde den almindelige Værnepligt, og det kan det ærede Medlem eller jeg ikke hindre uden at bryde Forfatningen.“

Imod denne Udtalelse blev der ikke fra Socialdemokratiets Side gjort ringeste Indsigelse. Der foreligger heller ikke senere nogen Udtalelse fra socialdemokratisk Side, bortset fra enkelte uden for Rigsdagen da staaende Personer, om, at man skulde være gaaet over til at kræve Tvangsudskrivningen til Militærtjeneste opretholdt. Saaledes kan det anføres, at selv den Udtalelse, der fremsattes fra Mødet i Aalborg den 24. Juni 1935, intet indeholder herom. Ved Valgkampen hørte jeg intet Ord derom, hverken forud for Folketingsvalget eller Landstingsvalget, heller ikke, da jeg ved et Møde var sammen med den højtærede Forsvarsminister. Og hans Forgænger bedyrede, at der overhovedet intet var ændret i Partiets militære Indstilling.

Valget i 1935 gav til Resultat: Socialdemokratiet 760 819 Stemmer, Det radikale Venstre 151 507 og Retsforbundet 41 199, i alt for Ophævelse af Tvangsudskrivningen 953 535 Stemmer, en Fremgang i Forhold til Valget i 1932 paa over 100 000 Stemmer, medens af de Partier, som gik imod Ophævelsen af Tvangsudskrivningen, Venstre kun fik 294 979 og de Konservative 293 393, tilsammen 598 372 Stemmer, altsaa en Tilbagegang paa 80 000 Stemmer. Og selv om man til disse to Partiers Stemmer vil lægge de 52 793 Stemmer paa Det frie Folkeparti, de 27 135 Stemmer, der faldt paa Kommunisterne, og de 16 257, der faldt paa National-socialisterne, bliver der alligevel ca. tre Femtedele af de afgivne Stemmer for Ophævelse af Tvangsudskrivning.

Dette var Vælgernes Tale. Efter dette var Fremsettelsen af Regeringens Forslag

den 11. Februar en sørgelig Begivenhed. Nu var baade Folketings- og Landstingsflertal sikret og Tvangsudskrivningens Ophævelse mulig uden at bryde Forfatningen, og Vælgerne maatte gaa ud fra, at denne vilde blive ophævet.

Da jeg maa gaa ud fra, at Regeringen ikke vil begaa Løftebrud over for Vælgerne, men at den kan mene, at disse siden 1932 eventuelt kan have skiftet Anskuelse, vil det jo være naturligt at prøve dette ved en Folkeafstemning. Vi burde alle som gode Demokrater være enige om, at Folkets Vilje skal være Landets Lov. Indirekte har Folket gennem Tilslutning til de tre Partier, som vilde ophæve den tvungne Værnepligt, givet Udtryk for, hvad det mente, men selvfølgelig kan ved et saadant Valg andre Ting gribe ind. Der kan inden for de to Regeringspartier have været Tilhængere af Tvangsudskrivningen, og der kan ogsaa inden for Venstre og Det konservative Folkeparti have været Modstandere af den. Derfor egner dette Spørgsmaal sig udmærket til Folkeafstemning. Lad os faa det ud af Partierne og ud til direkte Afgørelse.

Selve Problemet om Ophævelse af den tvungne Værnepligt skal jeg ikke her komme stærkt ind paa. Jeg mener, at tvungen Udskrivning er et Overgreb over for Individet. Jeg skal heller ikke komme ind paa den Betydning, som Tvangsudskrivningen kan have med Hensyn til at fremme Oprustningen, fremme det Arbejde, der jo desværre gøres frem mod Selvudryddelsen. Jeg mener, at baade Tilhængere og Modstandere af den tvungne Værnepligt maa kunne give Tilslutning til Ønsket om at faa Spørgsmaalet ud til Folkeafstemning. Det maa man, mener jeg, være Tilhænger af, for saa vidt man er Tilhænger af Folkestyre.

Vor Forfatning hjemler desværre ikke Vælgerne den direkte Afgørelse, men der er for mig ingen Tvivl om, at Afstemningens Resultat vil blive vejledende for Rigsdagens Virksomhed paa dette Omraade, og dette er i nøje Overensstemmelse med vor Forfatnings Grundidé. Der er i Forfatningen Bestemmelser om Afholdelse af nye Valg, inden man gaar til Forfatningsændring, og, under visse Forudsætninger, inden der gennemføres Ekspropriation.

Det vil sige, at selve Tanken om Folkeafstemning er tiltraadt i Forfatningen. Vi har da ogsaa set her i Rigsdagen, at der har været stillet Forslag om Folkeafstemning, bl. a. fra de Konservative, om Døds-